

Kraljevi smrkavi nosek

Kako je princeska staknila prehlad

Nekoč pred davnimi časi je na hribčku stal škrlatni grad. V gradu je živel princeska po imenu Pavla, ki ni mogla nikoli sedeti pri miru in se je pogosto izmuznila, da bi raziskovala grad.

Toda tu se pojavi težava. Ne glede na to, kako hladno ali toplo je bilo zunaj, v gradu je bilo vedno mrzlo. Princesko je zeblo predvsem v noge, saj so bila kamnita tla v gradu ledeno mrzla, pa naj je bilo zunaj poletje ali zima. Dan za dnem je mala princesa bosa poskakovala po gradu – od skritih koticov do grajskega stolpa in celo daleč spodaj v grajskih ječah, če je ni nihče zasačil.

»Zakaj ne obuješ svojih rubinastih čevljev,« jo je njena mama kraljica tisti dan že sedemintridesetič okarala. »Ali pa vsaj svojih mehkih nogavičk iz kašmirske volne! Saj se boš še prehladila!«

Toda mala princesa je ni ubogala. Svet je raje raziskovala z vsemi čuti. Pravkar je nehala deževati in odkrila je veliko lužo, ki je kar vabila k čofotanju. In z bosimi nogami je bilo to seveda mnogo zabavneje. Blato in deževnico je tako lepo čutila med prsti ter pri tem vdihovala vonj po dežju na topli zemlji. Mmmm.

Tako se je torej zgodilo, da se je mala princesa nekega jutra zbudila in ugotovila, da se ne počuti prav nič dobro. Nič več ni želela poskakovati po gradu, niti bosa niti v bleščečih rubinastih čevljih in tudi ne v mehkih nogavičkah iz kašmirske volne. Nemirno se je premetavala po svoji škrlatni postelji z baldahinom med petinštiridesetimi rožnatimi svilenimi blazinami. Debelo, s pavjim puhom napolnjeno odejo si je potegnila čez glavo, saj jo je zeblo, kot bi objemala sneženega moža. Šklepetala je z zobmi in se tresla. Nato pa se je naenkrat počutila, kot bi ji v posteljo položili dvanajst vročih termoforjev. Takoj je odrinila odejo in najraje bi se povaljala po vaniljinem sladoledu, da bi se ohladila.

»Mami, hitro pridi!« je mala princesa zaklicala s hripavim glasom in rdečim smrkavim noskom.

Nič več ji ni bilo do poskakovanja. Med rožnatimi vrati se je pojavil zaskrbljen kraljičin obraz.

»Kaj pa je, ljubi otrok? Se ne počutiš dobro?«

Princeska je želela ravno odgovoriti, ko je morala grozno in oglušujoče kihnuti: AAAČIH!

»Prehladila si se!« Kraljica je stopila k škrlatni postelji z baldahinom in položila roko na prepoteno princeskino čelo. »Saj kar goriš!«

Kraljica je hitro prinesla termometer iz omarice za zdravlila grajskega zdravnika. V nekaj sekundah so se njeni sumi potrdili. Mala princesa je imela vročino.

»Vročino?« je vprašala mala princesa. »Je to nekaj, kar lahko poješ?«

»Ne,« se je namuznila kraljica. »Vročino imaš, ko zboliš.«

»Zboliš? Saj vendar nisem bol ... AAAČIH!«

»Neumnost. Danes boš ostala v postelji!«

Princeska ni ugovarjala. Počutila se je namreč klavrno.

»Ali ne more naša grajska straža pregnati vročine?« Strašni grajski stražarji so celo mali princesi pognali strah v kosti in zagotovo bi vročina pred njimi pobegnila.

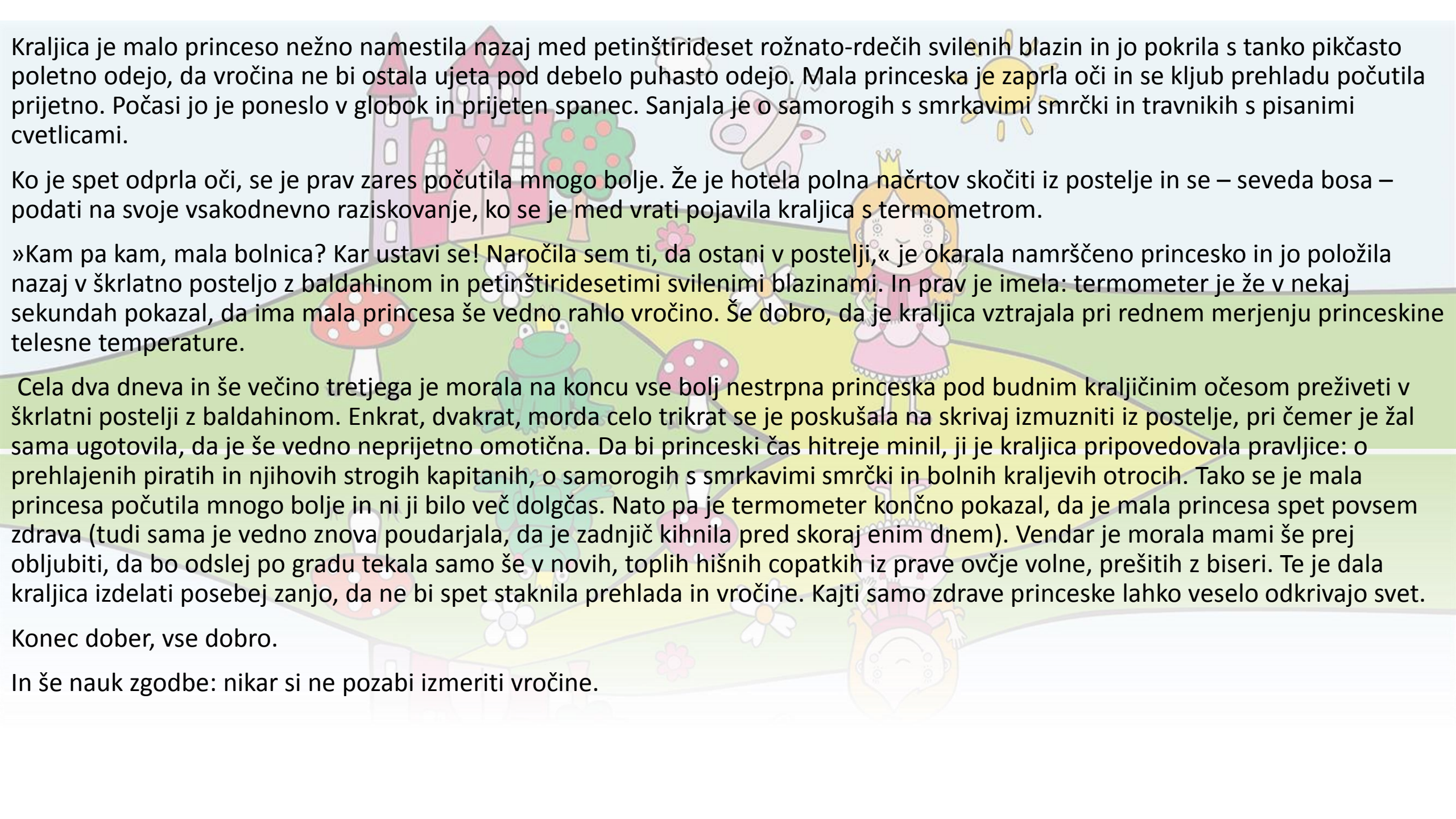
»To ni tako preprosto. Sploh pa vročina ni nič hudega. Pomagala ti bo celo premagati prehlad!«

»Potem pa že,« je zamrmrala princeska. V drugačnih okoliščinah še ne bi nehala spraševati. Toda tudi njena radovednost je zaradi bolezni trpela. Kraljica je malo princeso objela in jo nežno pobožala po hrbtu. Mala princesa se je takoj počutila mnogo bolje. Ko so kraljevi otroci bolni, potrebujejo predvsem veliko starševske pozornosti in nežnosti.

»Veliko moraš piti, mala princesa, in takoj ti bo bolje.«

Kraljica je služabnico poslala po velik vrč vročega kamiličnega čaja. Mala princesa je zavihala nos. Fuuuj ... kamilični čaj. Toda ni ugovarjala. Počutila se je preveč šibko. In ko je v skodelico stresla tri ogromne žlice medu, trpek zeliščni čaj sploh ni bil več tako slab.

»Zdaj pa malo zaspi. Boš videla, da se boš po počitku takoj počutila bolje.«

Kraljica je malo princeso nežno namestila nazaj med petinštirideset rožnato-rdečih svilenih blazin in jo pokrila s tanko pikčasto poletno odejo, da vročina ne bi ostala ujeta pod debelo puhasto odejo. Mala princeska je zaprla oči in se kljub prehladu počutila prijetno. Počasi jo je poneslo v globok in prijeten spanec. Sanjala je o samorogih s smrkavimi smrčki in travnikih s pisanimi cveticami.

Ko je spet odprla oči, se je prav zares počutila mnogo bolje. Že je hotela polna načrtov skočiti iz postelje in se – seveda bosa – podati na svoje vsakodnevno raziskovanje, ko se je med vrati pojavila kraljica s termometrom.

»Kam pa kam, mala bolnica? Kar ustavi se! Naročila sem ti, da ostani v postelji,« je okarala namrščeno princesko in jo položila nazaj v škrlatno posteljo z baldahinom in petinštiridesetimi svilenimi blazinami. In prav je imela: termometer je že v nekaj sekundah pokazal, da ima mala princesa še vedno rahlo vročino. Še dobro, da je kraljica vztrajala pri rednem merjenju princeskine telesne temperature.

Cela dva dneva in še večino tretjega je morala na koncu vse bolj nestrpna princeska pod budnim kraljičinim očesom preživeti v škrlatni postelji z baldahinom. Enkrat, dvakrat, morda celo trikrat se je poskušala na skrivaj izmuzniti iz postelje, pri čemer je žal sama ugotovila, da je še vedno neprijetno omotična. Da bi princeski čas hitreje minil, ji je kraljica pripovedovala pravljice: o prehlajenih piratih in njihovih strogih kapitanih, o samorogih s smrkavimi smrčki in bolnih kraljevih otrocih. Tako se je mala princesa počutila mnogo bolje in ni ji bilo več dolgčas. Nato pa je termometer končno pokazal, da je mala princesa spet povsem zdrava (tudi sama je vedno znova poudarjala, da je zadnjič kihnila pred skoraj enim dnem). Vendar je morala mami še prej obljubiti, da bo odslej po gradu tekala samo še v novih, toplih hišnih copatkih iz prave ovčje volne, prešitih z biseri. Te je dala kraljica izdelati posebej zanjo, da ne bi spet staknila prehlada in vročine. Kajti samo zdrave princeske lahko veselo odkrivajo svet.

Konec dober, vse dobro.

In še nauk zgodbe: nikar si ne pozabi izmeriti vročine.